

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

MISSIONSFÖRBUNDET

ORGAN FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDET
Utkommer varje torsdag.

30 Jan.
1919.

Redaktion:
Joh. Hellström. Martin Westling.

Nr 5
Årg. 37.

VAKSAMHET.

Haven edra länder omgjordade och edra ljus brinnande!
Luk. 12: 35.

Dessa allvarliga förmaningsord äro icke ställda till världen utan till Jesu lärjungar. Till världen talar Herren de mest bevekande varningens och väckelsens ord, på det att hon måtte bringas till besinning och vända om till den öppna fadersfamnen för att där få förlåtelse och frid. Men till alla, som kommit och mottagit Guds nåd och blivit barn åt Gud, förekomma många allvarliga förmaningar till vaksamhet och bön. Frälsaren syftar här på sin tillkommelse, då han skall avsluta den närvarande onda tidsåldern och upprätta sitt rike. Då skall det för *alla* bliva riktigt klart, vilka som skola få himlarnas rike till arvedel.

Må vi alla, som bekänna oss tro på Jesus, allvarligt behjärta ovanstående ord! Ty det är icke nog med att vi en gång blivit uttagna från den närvarande onda världen och omplanterade till Guds kärleks Sons rike, utan frågan är den: »Äro vi ock ännu kvar i denna ställning till Gud, vår Frälsare?» »Men», tycker jag mig höra någon säga, »det kan väl aldrig vara någon fara för mig. Jag blev omvänd till Gud i min ungdom och har alltsedan tillhört den kristna församlingen; och jag har även deltagit i den andliga verksamheten» o. s. v.

Detta är allt gott och väl. Men det är icke tillfyllest. Frågan är den: Lever du *nu* i hjärtegemenskap med din Gud? Har du dina länder omgjordade och din lampa brinnande? Eller, för att tala utan bild, lever du det fördolda livet med Kristus i Gud? Har du din

glädje i Guds gemenskap och i det, som hör honom och hans rike till samt länder till hans ära och pris?

I Uppenbarelsebokens andra och tredje kapitel förekomma sju sändebrev till församlingarna i Mindre Asien. Och i alla dessa församlingar utom två var tillståndet långt ifrån tillfredsställande. I Efesus hade församlingen förlorat den första kärleken. Församlingen i Pergamus hade fallit i villfarelser i läran och till följd därav börjat leva ett omoraliskt och okristligt liv, och samma var förhållandet i församlingen i Tyatira. I Sardes hade församlingen visserligen namnet kvar av att leva, men hon *var* död. Och församlingen i Laodicea var varken kall eller varm utan ljum. O, vilken hemsk beskrivning på kristna församlingar, som dock tillkommit på själva apostlarnas tid och som frukt av deras verksamhet. Och det är Frälsaren själv, som beskrivit dessa församlingars tillstånd, så att omdömet är fullkomligt riktigt. Här föreligger alltså ingen överdrift eller något misstag.

Nu torde någon tänka, att det väl ändå är mycket bättre ställt bland Guds folk i våra dagar, än det då var. Gud give, att det vore så väl! Men jag fruktar, att om Jesus nu skulle låta sändebrev utgå till de kristna församlingarna, så skulle dessa i många fall bli av lika allvarligt innehåll. Näppeligen torde det väl ha funnits en tid, då jakten efter lycka och njutning och då dansen kring guldkalven varit så allmän och intensiv som just i vår tid.

Förvärvsbegäret är förhärskande, och man tager det icke så noga med de medel, som användas. Och även de, som bekänna sig tro på Gud, hava smittats av dessa begärelser. Och att det andliga livet, som en gång blivit fött i dem, under tiden tvinar bort, uppmärksamma icke många, förrän det måhända är för sent. De hava namnet av att leva, men de äro döda. Deras länder äro icke numera omgjordade med sanningen. Deras lampor hava slocknat. Ack, många, många äro helt visst de, som det gått på detta sätt med. Broder och syster, må du och jag se till, att vi icke äro bland dem. Det *behöver* icke gå så för någon, ty Gud väcker och varnar oss. Han påvisar för oss farorna och världens och djä-

vulens list. Men han visar oss ock medel och vägar, genom vilka vi kunna undkomma allt detta och rikligen övervinna och som segerlön undfå livets oförvissneliga segerkrans. Om han blott får behålla oss i ett sant ödmjukt och gudfruktigt sinne, så att vi ha våra länder omgjordade med sanningen och våra lampor brinnande, så skola vi helt visst komma lyckligt igenom denna av lögn och andligt mörker så uppfyllda värld. De, som se upp till Herren, behöva icke blygas, heter det i Guds ord. Låtom oss därför med barnslig tillförsikt lita på honom och vila vid hans trofasta löften, ty de hålla i alla tider och i alla strider, ja de hålla i tid och evighet.

J. Hellgren.

SPLITTRINGEN INOM MISSIONSVÄRLDEN.

Som bekant inträdde i och med krigsutbrottet 1914 en svår splittring i det enhetsförhållande, som förut rådde mellan Englands och Tysklands missionsvänner och som särskilt genom Edinburghkonferensen blivit alltmera befäst. Denna splittring blev ännu mera ödesdiger i och med Amerikas inträde i kriget, varigenom den tyska missionen blev så gott som alldeles isolerad och ifråga om andligt umgänge endast hänvisad till de neutrala länderna i Europa. Med varje år har klyftan vidgats, och även nu efter vapenstilleståndet ser det icke mycket hoppfullt ut med avseende på återknytandet av förbindelserna.

Den tyska missionsverksamheten har genom världskriget blivit i ytterlig grad inskränkt. Härom ha ju meddelanden vid upprepade tillfällen lämnats i denna tidning, varför någon egentlig redogörelse nu icke är av nöden. Blott några påpekanden må göras.

I Indien har tysk mission på det hela taget upphört. Ansvaret för arbetet har till största delen övertagits av anglosachsiska missions-sällskap, men även Svenska Kyrkan har på ett avsevärt sätt fått träda emellan, i det att den övertagit hela Leipzigermissionens fält i Syd-Indien. Med stor säkerhet torde man kunna antaga, att den tyska missionen för långa tider framåt blir avstängd från detta land. I Kina ha de tyska missionärerna trots Kinas krigsförklaring fått stanna kvar vid sina stationer om ock med vissa inskränkningar i sin rörelsefrihet. I Japan är de tyska missionärernas ställning ungefär densamma som i Ki-

na. I Afrika har den tyska missionen genomgått svåra lidanden och inom engelska, amerikanska och även franska protestantiska missionskretsar äro planer å bane för att i mycket stor omfattning här övertaga de tyska sällskapens arbete. I Sydafrika, där tyskarna haft 200 arbetare med 200,000 församlingsmedlemmar, har väl icke deras verksamhet alldeles upphört, men regeringen har fräntagit dem ledningen av skolorna. Att de kunnat fortsätta sitt arbete, beror till stor del på den välvilja, som visats dem från boernas eida. Vad Ost-Afrika beträffar, har redan den engelske ärkebiskopen fördelat missionsområdena inom den tyska kolonien mellan tvenne engelska missionssällskap. I Västafrika synes utvecklingen gå i samma riktning, ehuru de tyska missionärerna där under de första åren efter krigsutbrottet behandlades med stor hänsynfullhet. Nu ha emellertid deras missionsfält erbjudits dels åt skottiska sällskap, dels åt Pariser-missionen.

Av hela den förr så blomstrande tyska missionen synes alltså i självständigt skick knappt återstå mer än missionen på de malajiska öarna, vilka tillhöra Holland. Tänker man så på den inre situationen i Tyskland och de icke alltför goda framtidsutsikter, som föreligga på det ekonomiska området, så kan man icke förvåna sig över, att de tyska missionsvännerna gripits av en missmodets känsla.

*

I samband med Edinburghkonferensen 1910 upprättades som bekant en fortsättningskommitté av 35 medlemmar, valda så att 10 representerade Stor-Britannien, 10 Nord-Amerika, 10 den europeiska kontinenten och de 5 övriga Australien, Indien, Japan, Kina och Sydafrika. Denna kommitté skulle såsom ett synligt uttryck för den enhet mellan de missionerande sällskapen, som proklamerades vid konferensen, vara ett organ för fullföljandet av de uppdrag och beslut, som där framkommo. Fortsättningskommitténs verksamhet var också synnerligen framgångsrik under de år, som föregingo krigsutbrottet. Men i och med detta inträffade en brytning, som på visat sätt lamslog hela arbetet, och kommittén har sedan dess icke kunnat ha något sammanträde. För de engelska och amerikanska missionerna, vilka i många avseenden inriktat sig för det samarbete, som genom Fortsättningskommittén ävägabrades, har detta förhållande helt naturligt medfört åtskilliga svårigheter. För att i någon mån råda bot härför bildade representanter för de engelska och amerikanska missions-sällskapen våren 1918 en Emergency Committee (tillfällighetskommitté), vilken för närvarande och till dess den ursprungliga Fortsättningskommittén åter kunde träda i funktion, skulle fullgöra densammas uppgifter. De särskilda uppgifter, som framförallt ansågos motivera bildandet av denna kommitté, voro:

1. Att söka träffa anstalter angående en del frågor mellan regeringarna och missions-sällskapen, vilka uppstått under kriget;
2. Att söka så långt som möjligt vara till hjälp för sådana missioner, som lidit genom kriget;
3. Att uppgöra planer för ordnandet av den nuvarande situationen och rådslå angående frågor, som äro gemensamma för missions-sällskapen under den pågående krisen.

Från Emergency Committee har till de neutrala ländernas missionsledningar utgått inbjudan att låta sig representeras i densamma med en medlem för vardera av länderna Sverige, Norge, Danmark, Finland, Holland samt två för Schweiz, en för den romanska delen och en för den tyska. På initiativ från Holland äro planer å bane att anordna en konferens mellan representanter för de neutrala ländernas missions-sällskap, där man skulle dels dryfta frågan om den ställning, dessa missions-sällskap borde intaga till denna inbjudan, dels söka åstadkomma en allmän undersökning av det faktiska läget beträffande stämningen hos missionsledarna inom de krigförande folken samt dessas önskingar med avseende på framtiden och utsik-

terna för ett förverkligande därav. Angående plats för detta sammanträde är man tämligen enig, att det bör hållas i Köpenhamn, men angående tiden har ännu intet beslut fattats, all den stund man inom åtskilliga länder är av den meningen, att det knappast är lönt att försöka göra något, förrän freden blir sluten och man något känner de riktlinjer, efter vilka världens utveckling kommer att gå.

Att de tyska missionsledarna icke hälsat bildandet av The Emergency Committee med glädje, är självklart. Dels äro de — och det helt naturligt — totalt utestängda från densamma, dels frukta de — och kanske icke utan anledning — att denna kommitté, när den en gång hunnit arbeta in sig, icke så lätt skall kunna ersättas av den ursprungliga Fortsättningskommittén. Därför ha de ock med oro avlyssnat stämningen i de neutrala länderna i förhållande till den nya kommittén. Ty det är klart, att ju flera missionsländer, som där bliva representerade, desto starkare blir den och desto svårare att sätta ur funktion. Visserligen heter det i de redogörelser, som lämnats för Emergency Committee's bildande, att den endast skulle äga bestånd, till dess den egentliga Continuation Committee åter kunde komma i verksamhet. Men därmed är ju icke någon tidpunkt angiven eller ens någon bestämning med avseende härför.

I en artikel av professor Julius Richter i Berlin om den tyska missionens nuvarande läge, vilken nyligen publicerats i Allgemeine Missionszeitschrift, heter det:

»Läget är så allvarligt och svårt, att den tyska missionen under sin 200-åriga historia aldrig upplevat något liknande. Skola vi säga, att det är så mycket svårare att bära, som vi själva icke kunna göra någonting till avvändande av de hotande farorna utan helt enkelt måste avvakta, huru långt våra fienders tillintetgörelsevilja går? Eller skola vi icke fastmer glädjas över, att vi — helt och hållet utblottade på egen kraft och vishet — utestående äro kastade på den barmhärtige Guden? Det är dock först och sist hans verk, att vi förts in i arbetet, och det är han, som i detta arbete rikligen välsignat den tyska missionsförsamlingen under 200 år. Det beror dock allena på honom, om han vidare vill bruka den tyska kristenheten i världsmissionens arbete och vilken tjänst, han där anvisar åt oss.»

Missionsdirektor Axelfeld i Berlin och hans kommitté har till de missionskretsar, som stå bakom hans sällskap, lämnat ut fyra lösenord, vilka ifråga om den tyska missionens nuvarande läge förtjäna allt beaktande. Det heter:

1. Tydligare än någonsin ligger det för våra ögon, att vi helt och hållet äro hänvisade

till Guds förbarmande. Låt oss bli stilla för honom, alltmera innerligt bedjande, att han må hjälpa oss att grundligt ödmjuka oss inför honom och i tålmod vänta på hans stund och hans vägar.

2. Låt oss alltfört så arbeta för vår mission, att om våra samtliga arbetsfält bli bevarade eller återskänkta åt oss, intet av dem må lida någon skada genom vårt klenmod eller uppgivande av saken i förtid. En trogen Herre är värd trogna tjänare.

3. Skulle han verkligen efter sitt förborgade råd taga ifrån oss något av våra arbetsfält, så vilja vi med så mycket större iver arbeta vidare på de fält, som han lämnar kvar åt oss, eller nya, som han anvisar åt oss. Vad som än må ske — intet skall kunna rycka ur våra hjärtan lusten till hans tjänst, lydningen för hans bud och glädjen i hans verk.

4. Med allt allvar vilja vi söka åt oss bevara den välsignelse, som ligger innesluten i våra nuvarande förhållanden. Varken ängslig ovisshet eller bitter misräkning skall få göra oss odugliga, bittra eller kraftlösa utan blott rena, helga, förbereda och stadga oss. Må vår utvärtes människa förgås och mycket av det, som i Guds ögon varit värdelöst, om blott vår inre människa dag för dag förnyas och Guds stora frälsningstankar i och genom vårt folk komma till fullbordan. Han skydde vårt älskade fädernesland, han uppehålle och välsigne den tyska missionen.»

Så långt Axenfeld. Det vore förvisso på det högsta att beklaga, om den tyska missionen efter 200-årigt framgångsrikt arbete nu skulle gå under eller bli så kringskuren, att den icke i nämnvärd grad kunde fortsätta sin verksamhet. Om den grundlighet och aldrig svikande trohet mot de av Gud givna uppgifterna, som varit tyska missionssällskapens insats i världsmissionen, skulle falla bort, så vore detta icke till nytta för det hela utan tvärtom.

*

De neutrala ländernas missionsvänner torde, när freden en gång är sluten och förbindelserna mellan de splittrade missionslägren skola återknytas, ha en uppgift att fylla. De äro visserligen en ringa del gent emot den väldiga anglosachsiska missionsvärlden, men i Guds rike beror det icke alltid på mängden utan fastmer på den andliga kraften. Och om de neutrala ländernas missionsvänner i en snar framtid skulle få den uppgiften sig anförtrodd, att i någon mån intaga medlarens roll, så är denna kraft på ett utomordentligt sätt av nöden. I allt är det en tröst att veta, att Gud står vid styret och att han genom alla stormar dock skall leda det hela, så att hans namn blir förhärligat och hans vilja sker.

J. E. Lundahl.

Läsarmöte.

Det var på den tiden, då de troende i vårt land kallades läsare och deras sammankomster läsaremöten. Dessa benämningar, som då hade icke så litet av föraktets löje över sig, upptogos dock rätt välvilligt av läsarne själva. Också synes man med dessa ord hava rätt fattat de kristna och deras möten — då man ända in i våra dagar talar om det viktigaste stycket för de kristna och deras uppgift, kommer man gång på gång tillbaka till talet om den gamla läsaran dan med dess orubbligt trosenfaldiga läsare och deras oförglömliga läsaremöten.

Och nu skola mina läsare få en liten beskrivning på ett läsarmöte.

Till läsarmötet hörde först och främst läsaran dan. Denna satte sin prägel på det hela, såsom den ock uttryckte allt, som gömde sig i dåtidens fromhetsliv. Över denna anda låg ett älskligt drag av trons enfald, av flärdlös och barnafrom ursprunglighet och förnyande morgonfriskhet. Denna läsaranda var ett enda stort, nyvaknat behov, som begärligt och utan betänkligheter anammade och brukade det ord, som senare tider ofta mera kritiskt analysera eller med stor möda söka att försvara än till sin själs episk och hugnad tillgodogöra sig. För den stora hungern och törsten fanns icke rum och icke tid för analysering av ordets rätter och den levande vattenströmmen. Det gällde livet, och läsarmötet var ju till för att ordets vänner skulle samlas och vid det dukade bordet försä sig med livsförnödenheter. Var därför också någon av de fromma borta från mötet, kunde man vara viss på att verkligt hinder förelåg.

Till läsarmötet hörde vidare läsarbudet. Detta var som en ljuvlig försmak av själva läsarmötet. Man gick icke endast milslånga vägar till själva mötet; ej kortare voro vägarna, då det gällde läsarbudet, som var som en vacker ottesång till läsarmötets högmässa. Budet gick från mun till mun. Läsarne voro som levande annonser och flygblad om andaktsbönerna och samlingarna. Andra annonser och predikoturer funnos icke. Läsarbudet var nog.

Och när läsarmötet började sedan! Ja, vem kan säga, när det började, egentligen började? Det blev just icke någon egentlig början. Ty det började med den första som kom, som tonade upp någon hjärtesång ur Ahnfeldt eller Pilgrimen eller Lammets visor. Och fyligare och mäktigare ljud sången allteftersom flera tillkommo. Detta pågick i timmar ibland fören för mötet utsatta tiden — om annars någon bestämd tid var kungjord. Visste man blott dagen, blev det alltid råd med klockslaget. Och

jag minnes från mina pojkar, huru de sutto i de halvmörka rummen med sin sångbok i den ena handen och sitt medförda ljus i den andra och sjöngo sina många och sina långa sånger, som dallrade i tonen av glädje över den nyvunna förlåtelsens nåd, under det svetten ofta droppade från deras pannor.

Var det icke så noga med början, var det icke heller så noga med slutet. På klockan såg man icke just, om icke då man tyckte, att det led för snart mot slutet. Ty man höll på satsen: Ju längre ju bättre. Och på vägarna till och från läsarmötet sjöngs det, så att det klang och ekade i bergen. Det var som om läsarmötet uppbar hela livet och förvandlade detta till en enda högtidsfirning.

Med läsarmötets gång och ordning i övrigt fick det bliva, som det föll sig och som stundens behov och stämning föranledde. Det kom en sång eller en bön, en fråga, som fick sitt svar, en föreläsning ur ordet med särskild betoning och omläsning av vissa delar — allt var de sökande, väckta eller frigjorda själarnas inbördes meddelande och gemenskap. Man visste rakt icke, vad som skulle komma — det unga och sprudlande livet var så oberäkneligt och kunde bjuda på så många och sällsamma överraskningar. Man gick för att deltaga i läsarmötet — icke för att höra den eller den predikanten. I fråga om predikan hade läsarna två fordringar, som de omutligt fasthöllo — att predikanten skulle vara »levande» och att han ägde »utförsgåvor». Om han sedan var professor eller kolportör med bokväska på ryggen kom dem icke vid.

Vår tids kristliga liv med dess verksamhet och sammankomster erbjuder för den opartiske bedömaren många fördelar framför här berörda tid. Också är det av nöden, att metoder na anläggas med sikte på att med det evigt förblivande sanningsordet bäst kunna möta tidskravet. Men utan den ande av barnafrom gudsförtröstan och manligt nit för Guds rike, som i dåtidens läsarmöten ägde ett samlat uttryck, är allt vårt arbete för våra sammankomster och deras ordning utan kraft och själ.

Läsarmöten äro den fria andliga verksamhetens styrka. Fram därför och upp till samlings på läsarmöten nu i böneveckornas tid!

J. H.

Sorgebud från Kongo.

I Kongotidningen *Minsamu Miayenge* för den 1 dec. läsa vi, att missionär **Jakob Sjöaker** avlidit i spanska sjukan i Brazzaville den 27 nov. Något annat meddelande om dödsfallet har ännu ej anlånt till Expeditionen.

Från redaktion och expedition.

Bönevecka. || Svenska Missionsförbundets Ungdoms bönevecka hålles den 2—9 nästk. februari. Program för denna är utsänt till samtliga ungdomsföreningar.

Må mycken välsignelse komma över oss och vårt arbete genom denna den troende ungdomens samling för gemensam bön!

Underrättelse från missionär Fernström. || I förra numret meddelades, att missionsfamiljen Fernström vistades i Omsk i väntan på att vägen skulle öppnas för deras hemresa. Senare ingånget telegram meddelar emellertid, att de icke komma fram utan måste återvända till Kina.

Må missionsvännerna ihågkomma dem i sina böner!

Ny matrikel. || Blanketter för inhämtande av uppgifter för årets matrikel hava genom distriktsföreståndarna tillställts samtliga församlingar.

Församlingarna ombedjas vänligen att så noggrant som möjligt ifylla dessa blanketter samt före den 15 februari återsända dessa till vederbörande distriktsföreståndare.

Missionsskolan. || Vårterminen vid Missions-skolan tog sin början tisdagen den 28 januari.

Missionsskolans nummer. || Under förra hälften av nästk. februari ämna vi utgiva ett Missionsskolans nummer av vår tidning med värdefulla bidrag av olika författare och flera illustrationer.

Kvartalsmöte. || I Betlehemskyrkan, Göteborg, hålles kvartalsmöte för söndagsskolan den 1 och 2 febr. Program är infört på annat ställe i dagens nummer.

Prenumeration å Missionsförbundet. || Då anmälan om tidningens ofullständiga expedition upprepade gånger ingår till redaktionen, må här meddelas, att sådan anmälan skall göras å den postanstalt, där prenumerationen är verkställd.

Missionsveckor || anordnas i Motala och Skänninge den 9—16 febr., i Linköping den 16—23 och i Norrköping den 23 febr.—2 mars. Föredragshållare bliva: missionsföreståndare Nyrén samt missionärerna S. M. Fredén, L. E. Högberg, Gerda Andersson, S. Tännkvist, C. W. Lembke och Martin Westling.

Vår Yttre Mission.

Kina.

En missionsresa.

Av missionär *Enock Gillström*.

För några månader sedan företogo evangelisten Huang och undertecknad en längre resa i detta distrikt för att sälja kristliga böcker och traktater samt predika evangelium. Bland många andra stora platser besökte vi en plats vid namn *Liukuan*, omkring 30 km. från Kienli. Där har Londonmissionen haft någon liten verksamhet, men för en 8 à 9 år sedan måste de upphöra därstädes av brist på arbetare. Sedan dess har ingen av deras missionärer besökt platsen, och de få troende, som funnos där, ha varit lämnade såsom får utan herde i vildmarken. När vi kommo dit, blevo de mycket glada, och det var en ständigt ström av besökande till och från värdshuset, där vi bodde. De voro mycket enträgna i att bedja oss komma och öppna verksamhet. Vi kunde naturligtvis ej då bestämma något. Det enda, vi kunde göra, var att lova, att vi skulle besöka dem allt ibland, om den kinesiska församlingen kunde underhålla en predikoplatz där.

Då församlingen i Kienli höll sitt årsmöte, kommo några med en vänlig begäran, att församlingen skulle öppna verksamhet. Själva ville de hjälpa till, så gott de förmådde. Frågan upptogs till behandling, och det beslutades, att verksamhet skulle upptagas och att vi skulle ingå till Kinakonferensen med en begäran att snart få öppna en utstation och stationera en evangelist där för att förestå arbetet.

En tid därefter gjorde evangelisten Huang och jag åter en färd dit. Vi startade på morgonen och kommo fram på eftermiddagen. Då vännerna fingo se oss komma ett stycke utanför byn, skyndade de oss till mötes för att hälsa oss välkomna med sitt »ping-an». De hade gjort sitt bästa för att mottaga oss. En penningesumma hade de samlat ihop. För denna hade de hyrt ett större rum i ett hus. I detta fingo vi taga in, och där få vi för ett år framåt samlas omkring Herrens ord.

Vi stannade på platsen i två dagar och hade flera möten samt fingo predika för stora skaror, som kommo för att se och höra. Vi voro ock ute och sålde böcker och fingo sälja slut på allt, som vi hade med oss. Boksäljare Cheng, som anlant dagen förut, fick ock sälja slut på sitt förråd.

Det var verkligen uppmuntrande att få komma till denna plats, ty folket visade en verklig längtan efter Guds ord. Trettiofyra antecknade sina namn på en lista och avlade på så sätt en bekännelse, att de ville studera Bibeln och höra Herren till. Vi skola nu försöka giva dem undervisning i ordet, så gott vi kunna. Om de sedan visa samma varma intresse och deras vandel är god, erhålla de dopet. Vår livligastet önskan är, att vi snart må kunna öppna en utstation och sända dem en evangelist, som vägleder dem.

Under färden till och från Liukuan besökte vi flera andra platser för att sprida evangelijljus. Då man skall ut på resa, försöker man alltid göra så stor nytta som möjligt, och det är un-

En lantgård i Kina.

derbart, huru folket sätter stort värde på, om man tager tid att besöka dem i hemmet och samtala med dem. Ju längre jag får vara i Kina, desto bättre inser jag, att det är mera genom besök och samtal än genom predikan, man vinner insteg och förtroende bland folket. Man skall därför aldrig hasta, då man är ute på missionsresor i Kina, ty då får folket det intrycket, att man ej vill umgås med dem.

Bland andra besökte vi en rik handelsman. I vintras låg han på vårt sjukhus över en månad. Då vi hade krig och besök av rövare i distriktet, fick han sin högra arm genomskjuten av en gevärskula. Han kom då hit och sökte vård, vilket vi voro glada åt att kunna giva honom. Nu blevo vi bjudna på mat, och vi hade en mycket trevlig stund i hans hem. Så fick denna sorgliga händelse bli ett medel att föra honom i beröring med oss. Att han var en gudsdyrkare, vittnade hans hem om, ty det såg ut som ett litet avgudatempel. Mätte han snart med hela sitt hus vilja dyrka och

tro på den sanne Guden, vilkens tjänare han nu så vänligt mottog!

På landsbygden hade folket brått med att göra i ordning risfälten. Det försiggår på följande sätt. Först lagas vallarna omkring de små tegarna, och allt ogräs på dem skäres bort.

Sedan pumpas vatten upp till fälten, så att det står en 2 à 3 dm. över jordytan. Så göres en liten bit av fältet i ordning, där det redan några dagar förut i blöt slagna riset sås så tätt, att man knappast kan sticka ned ett finger mellan de uppkommande plantorna. Medan dessa i denna plantskola växa till 1 à 2 dm.

i höjd, bearbetas de andra fälten. Medelst en trubbig tråplog och en enradig pinnharv, vilka dragas av en vattenoxe, arbetas jorden och vattnet tillsamman, så att det bildar en knådjun jordvälling. Sedan vältas den med en slagsrullharv, även av trä. Då detta är gjort, få fälten ligga några dagar för att sätta sig, varpå risplantorna planteras ut med en 3 à 4 dm. mellanrum för varje planta.

Som riset måste växa i vatten, hålles vattnet

i ständig jämnhöjd medelst pumpning från dammar och större vattendrag. Då riset skall mogna, få fälten först torka ut. Det är därför ett ständigt pumpande, då det ej regnar.

Då riset är planterat, är kornet, bondböborna och vetet färdigt till skörd. Omedelbart efter dessa skördas sås bomullen och en slags växt, som kallas »tien». Denna växt skördas på hösten och lägges i blöt i stora träkar, och på så sätt tvättas en sorts blå färgstoff ur densamma. Detta användes till att färga bomullstyg, som så allmänt användes till kläder. Kina är ett

Vatten pumpas upp till ristälten och »tien» tvättas ur i de stora träkaren.

rikt land, ty varje år fås 2 à 3 skördar.

Denna resa var en riktig rekreationsresa för mig. Vädret var det härligaste. Solen strålade från en hög och klar himmel. Friska vindar drogo fram över slätterna. Vetefälten stodo i blom och doftade. Korn- och bondböfnälten höllo på att mogna till skörd. Träd och buskar buro en mångfald utspruckna rosor. Det var som den härligaste midsommardag hemma i Sverige.

Ost-Turkestan.

Brev från Jengi-Hessar.

Äntligen har ett brev från Ost-Turkestan nått oss. Som det är flera månader, sedan vi hörde något därför, var det med mycket stort intresse vi togo del av dess innehåll. Ur brevet, som är ställt till Styrelsen och skrivet av missionär *Gottfrid Palmberg* den 1 sisl. nov., lämna vi här nedan följande utdrag, förvissade om, att missionsvännerna med glädje skola taga del av detsamma.

»Det är nu länge sedan vi fingo protokollsutdrag från sammanträdet den 8—9 april. Detta och ett brev från sekreterare *Lembke* av den 24 juli äro de enda brev på åtta månader, som nått oss — båda över Indien. Tidningar ha vi icke fått några sedan i mars.

Här är allt sig likt. Vad det timliga beträffar, torde vi vara lyckligare lottade än många andra folk, ty här finnes rikligt av vad man behöver att leva av, och priserna äro icke så mycket högre än förr, tack vare rikliga skördar i år. Det är endast socker och sådana saker, som komma från Europa, som äro uppe i

otroligt höga priser — ungefär sex gånger så mycket som förr — och stå kanske snart icke att få för penningar.

Vårt arbete har under detta år fått fortgå ostört under ungefär samma förhållanden som förut. Motståndet är väl detsamma, men folket har över huvud taget varit hyggligare mot oss i år än något år förut. Genom sjukvården vinner man ju med varje år flera bekanta, och av sådana kan man vänta något mera hänsyn och fördragsamhet. Våra mest fräcka motståndare äro studerandena vid högskolorna, och man får ju tänka sig, att de därtill äro lärde och eldade av sina lärare. Våra möten ha under sommaren varit mera besökta än under någon föregående sommar. Likaså ha vi haft rätt mycket folk vid skioptikonföreläsningar då och då. Men någon, som på allvar vill höra eller som frågar efter sanningen, hava vi tyvärr icke funnit.

Det är nu tio månader, sedan vi hörde något

från de våra. Vi ha sänt brev emellanåt, men vi ha ingen anledning hoppas, att de gått fram. Om förhållandena i Sverige och för övrigt i hela Europa, veta vi ingenting. Av ett telegram i somras veta vi, att vår missionsföreståndare är död, men vi veta intet om, vem som är i hans ställe. Det är underligt, vad Gud de sista åren gjort många »omflyttningar» inom Missionsförbundet, men han gör ju inga misstag.»

Kongo.

Brev från Sibiti.

Missionär *Karl Messing* skildrar i brev till Styrelsen något av sina första erfarenheter från anläggandet av den nya missionsstationen *Sibiti* i Franska Kongo. Brevet, som är daterat den 8 sept. 1918, är av följande lydelse:

»Ett ordspråk säger: »All vår början varder svår, bättre blir det år från år.» Det kan tillämpas här också. Den 1 augusti lämnade jag Kolo i sällskap med min hustru och doktor Laman med fru. De sistnämnda blevo valda på konferensen att gå med och installera oss. Från Mougongi, som ligger ungefär en timmes väg från Kolo, räkna statens män 18 marschtimmar till Sibiti. Vi använde oss dock av en 4 eller 5 timmar längre tid, emedan vi hade många och tunga bördor. Vägen är fin och jämn. Det är ej heller så långt emellan byarna, vilka i regel äro nya, på grund av att folket flyttade in åt skogarna, då statens män började gå fram i dessa trakter, men nu ha byarna flyttats tillbaka. Ballistammen ligger mellan Cabimbi och Cayoka, så vi fingo göra bekantskap med de tre stammarna på resan. Vi kommo hit den 4:de. Först gjorde vi visit hos statens män. Sibiti är chefspost. På grund därav finnes här många vita: en chef, en vanlig administrator, en läkare och en kassör samt en fru med en liten flicka. Vi blevo vänligt mottagna. Chefen, Ravon, är särskilt stor vän till vår mission. Han har gjort, vad han kunnat, för att vi skulle få komma hit. Vi blevo inbjudna att stanna hos dem, men vi hade då sänt våra bördor till vårt område, som ligger ungefär en timmes väg från statsposten, varför vi tackade för vänligheten. De byar, som lågo vid gränsen av området, då undersökningsresan företogs, hade flyttats, så att byn Gongo, som är chefby och vår närmaste by, ligger $\frac{1}{2}$ timmes väg från oss. Jag har ännu ej gjort någon byresa, men av vad jag hört, lär det finnas ganska gott om byar i grannskapet.

På måndagsmorgonen börjades arbetet med

avröjandet av platsen, där de tillfälliga husen skulle stå. Vi hade tältat på vägen strax intill området, som ligger c:a 500 meter från stora karavanvägen. 25 kvinnor kommo och hackade gräs. Det blev åtskilligt bråk med dem med avseende på betalningen. De begärde en franc per dag men åtog sig till slut att arbeta för 10 centimer. Och det har varit en stor lycka för mig att ha dessa kvinnor, ty det blev mycket gräshackning, och vägar måste göras och fält iordningställas, vilket allt dessa kvinnor fingo göra. De ha varit trogna i arbetet, icke blott dessa 25 utan flera andra. En del har ock burit takgräs, vilket jag köpt av dem. Värre har det varit att få manliga arbetare. Men i förra veckan kommo 12 st. präktiga män. Första veckan byggdes ett hus åt arbetarna och tjänarna, sedan började vi med vårt hus, vilket nu är färdigt, bara jordgolvet blir torrt. Det är ett gräshus med 2 rum, badstuga, skafferi och ett litet magasin. Det är enligt mitt tycke mycket trevligt. Vidare är köket färdigt så när som på — skorstenen, till vilken vi skola slå tegel nu i veckan. Brädsågarer hade jag två från Kingoyi. Jag kom icke överens med dem om betalningen, då de började. När jag skulle betala dem i lördags, voro de ej nöjda med lönen. Jag bjöd dem 15 francs per månad eller ett beting, liknande det för brädsågning på andra stationer. De begärde dubbelt. Och jag hade ingenting annat att göra än att låta dem gå tillbaka till Kingoyi. Den utvägen trodde de nog icke själva, att det skulle taga, då jag inga brädsågarer har. De ville pressa upp betalningen. Jag måste nu börja med nybörjare. Det kommer att bli ganska svårt och ta mycket av min tid i anspråk.

Jag ämnar i veckan börja bygga skolhus, så att vi må kunna börja skolarbetet så fort som möjligt. En hjälplärare är med från Kingoyi.

Ehuru vi här inte behöva kort för att köpa mat, är matfrågan svår och tung. Vi fingo 15 kg. vetemjöl, då vi gingo hit upp. Det kostade 3,25 fr. per kg. Sockret kostade 6 fr. per kg. Kondenserad mjölk lyckades vi också att få, men mot dubbelt pris. Det var allt vi kunde få i matväg. Och här är det stor brist på infödinge-produkter. Potatis ha vi ej smakat, sedan vi kommo hit. Kasavarot är det enda vi kunna få och det icke heller så mycket vi önska. Till att börja med köpte vi höns för tyg och lyckades ganska bra, men nu har administratören förbjudit denna affär, varför vi ha mycket ont om höns. Dock hoppas vi till Gud, att allt skall avlöpa gott, och att han skall giva, vad vi behöva.

Med hjärtliga hälsningar från mig och min hustru. Vi må gott och älska arbetet.»

Från Inre Missionens Fält.

Årsmöten.

Eksjö Mfg höll sitt årsmöte söndagen den 12 jan. Revisionsberättelsen utvisade, att kassan under året balanserat å kr. 6,456:02, med en behållning av över 3,000 kr. Föreningen har inga skulder. Missionshuset med inventarier är brandförsäkrat för 30,000 kr. Medlemsantalet är 114. Den gamla styrelsen återvaldes.

— *Virserums Mfg* höll trettondagen sitt årsmöte med predikan kl. 10 f. m.

Av den upplästa revisionsberättelsen framgick att räkenskaperna balanserat med kr. 8,115:96. Missionsbidrag ha under året lämnats för inre missionen kr. 276:09 och för yttre missionen 445 kr.

Församlingens fastigheter äro taxerade till 18,500 kr. Inga skulder finnas.

I årsberättelsen erinrades om väckelsen i början av året, då många kommo till tron och ännu äro bevarade samt om att församlingens under året firade 50-års jubileum.

— *Vadstena Mfg* firade sin årshögtid trettondagen. Medlemsantalet, som vid förra årsskiftet var 83, var nu 84. Under året hade 9 medlemmar intagits och 7 avflyttat, varjämte en avförts ur matrikeln. Församlingens kassa har under året balanserat på kr. 10,417:88. Därav ha kr. 507:49 gått till hednamissionen, kr. 3,889:98 till kyrkoskuldens avbetalning, det övriga till den ordinarie verksamheten.

— *Söderköpings Friförsamling* höll sitt årsmöte trettondagen i sin förhyrda lokal under pastor Gunnar Rimdahls ordförandeskap. Församlingens mångårige ordf., hr O. E. Andersson, öppnade mötet. Därpå föredrogs års- och revisionsberättelserna. Antalet medlemmar har genom sammanslagning av Betlehemsföreningen med friförsamlingen jämte 5 andra medlemmars intagning under året ökats med 27 och var nu 63. Av sin ungdomsförening har församlingen haft ständig hjälp och glädje. Under 1918 överlämnade denna 500 kr. till församlingskassan. En junioravdelning har under året bildats med 13 medlemmar. I söndagsskolan mottaga omkring 60 barn undervisning av 8 lärare. Ett utomordentligt företag av församlingen sistlidna verksamhetsår är det länge påtänkta kyrkobyggets begynnande. Färdig kommer den tidsenliga och för staden prydliga lilla kyrkan att kosta omkr. 60,000 kr. För kyrkobygget har under året insamlats över 13,000 kr. Från Betlehemsföreningens försälda fastighet vid

Hagatorget har erhållits nettobeloppet kr. 14,232:60. Med den byggnadsfond, som sedan förra året fanns, kunde byggnadskassan vid årsskiftet uppvisa inkomster 28,817:41.

Efter en stunds kafferast företogs val av styrelse, kommittéer, söndagsskollärare, församlingstjänarinna, syföreningsföreståndarinna m. m. Ombud vid Svenska Missionsförbundets generalkonferens detta år valdes.

— *Visingsö Mfg* höll under trettondagen sitt årsmöte. Inkomster och utgifter under det gångna året ha balanserat på 4,456 kr. Till Sv. Missionsförbundet har avsänts nära 1,000 kr., till Jönköpings Ansgariiförening 109 kr. och till Jönköpings Missionsförening 25 kr. I församlingen ha under året 11 nya medlemmar intagits. Medlemsantalet var vid årsskiftet 124.

Vid årets slut vilade på församlingens missionshus en skuld på 300 kr. Denna summa insamlades vid årsmötet. Församlingen, som utom det rymliga och ändamålsenliga missionshuset även äger en präktig predikantbostad på fyra rum och kök, är nu skuldfri.

— *Sunne Mfg* höll sitt årsmöte trettondagen. Det gångna verksamhetsåret har varit ett framgångsrikt år. Medlemsantalet, som under året ökats med 22 nya medlemmar, var vid årsskiftet 332. Söndagsskolornas antal är 10 med omkring 300 barn och 30 lärare. Bibelskola har hållits i Stöpafors med 13 elever. Ungdomsföreningens medlemsantal är 127. — Inkomsterna ha under året uppgått till omkring 6,000 kr.

— *Säffle Mfg* hade vid årsskiftet 239 medlemmar. Inkomster och utgifter under det gångna året ha balanserat med kr. 9,509:99. Till yttre missionen har sänts kr. 1,158:43. För söndagsskolan har använts kr. 554:21. — Beslöts höja predikantens lön med 500 kr. samt att betala halva hans pensionsavgift. — Det offentliga årsmötet hölls trettondagen.

— *Djurås Mfg* höll sitt årsmöte söndagen den 12 jan. Medlemsantalet var vid årsskiftet 196. Inkomster och utgifter under året ha balanserat med kr. 4,607:20. Till Missionsförbundet har sänts 80 kr.

— *Västanfors Friförsamling* höll sitt årsmöte nyårsdagen. Verksamheten har bedrivits med nit och intresse. Den ekonomiska ställningen har varit god. Inkomster och utgifter

ha balanserat på närmare 6,000 kr. En omfattande och välsignelserik social verksamhet har också bedrivits. Tillståndet inom församlingen är gott. Trots åtskilliga utflyttningar och många dödsfall har medlemsantalet något ökats. Bibelskola hålles varje år. Under året har församlingen haft predikantskifte. Pastor P. L. Bäckström har flyttat till Dala-Järna och efterträts av pastor S. Dahlberg från Grangärde.

— *Ludvika fria Mfg* höll sitt årsmöte den 11 jan. Medlemsantalet har under året ökats med 10 och utgjorde vid årsskiftet 156. Inkomster och utgifter ha balanserat på kr. 9,048: 94. Till Missionsförbundet har lämnats något över 1,000 kr. Tillgångarna utgjorde 35,735 kr. med en skuld av 9,000 kr. Missionsföreningen äger tvenne samlingslokaler, nämligen missionskyrkan i Ludvika och missionshuset i Sörvik.

— *Västerviks Mfg* höll sitt årsmöte den 12 jan. Under året ha 5 nya medlemmar intagits i församlingen, och var medlemsantalet vid årsskiftet 29. Verksamheten har bedrivits i frid och kärlek, och Herren har välsignat arbetet. Den 4 okt. hölls välkomstfest för församlingens nye predikant, pastor J. O. Häggström.

Församlingens ordförande är magister Sigurd Heedman och dess ordförande pastor Häggström.

— *Ulricehamns Mfg* höll den 11 jan. sitt årsmöte under fabriksör Carl Carlssons ledning.

Föreningen, som vid årsskiftet hade 164 medlemmar, har under år 1918 haft inom sina olika verksamhetsgrenar en inkomst av kr. 13,436: 08. Till Svenska Missionsförbundet hade under året lämnats kr. 1,995: 79 och till fattiga och sjuka inom staden kr. 1,013: 18 samt till Läns- och Ansgariiföreningen och besökande predikanter kr. 880: 41.

— *Tierps Södra Friförsamling* höll sitt årsmöte söndagen den 12 jan. Inkomster och utgifter ha balanserat på kr. 6,914: 24. För yttre missionen har insamlats kr. 673: 70. Elektriskt ljus har inletts under året i församlingens alla tre missionshus och äro alla hittills bekomna räkningar härå betalda. Medlemsantalet är 123. Predikantens dyrtidstillägg fördubblades.

— *Hille Mfg* höll sitt årsmöte den 7 jan. Medlemsantalet var vid årets slut 168. Offervilligheten har under året varit ovanligt stor.

För den yttre missionen har offrats 3,793 kr. Den inre missionens räkenskaper ha balanserat på 7,654 kr. med en kassabehållning av 1,360 kr.

By Södra Mfg höll trettondagen sitt årsmöte. Verksamheten under året har i flera hänseenden haft god framgång. Medlemsantalet har, trots flera dödsfall och utflyttningar, ökats till 159. Nio medlemmar ha under året vunnit inträde.

I söndagsskolan har undervisats 260 barn av 14 lärare. Inkomst- och utgiftsstaten har rört sig med en summa av 4,464 kr. Därav har lämnats till Sv. Missionsförbundets hednamission 1,180 kr.

Lindesbergs Mfg hade söndagen den 12 jan. sitt årsmötet, då styrelseval förrättades. Inkomster och utgifter ha balanserat på 6,265 kr., och medlemsantalet är 130.

— *Ashammars Mfg* firade 40-årsjubileum trettondagshelgen. På trettondagsafton hölls konsert. På trettondagens f. m. hölls offentligt möte med predikningar av flere talare. På e. m. samma dag hölls själva jubileumsfesten.

Församlingen bildades 1878. Under 40-årsperioden ha 124 personer varit inskrivna som medlemmar i densamma. Den räknar nu 46 medlemmar. Under 40-årsperioden ha inkommit och utgivits genom föreningens kassa kr. 32,844: 80. Därav har från 1896 lämnats till Missionsförbundets yttre mission kr. 5,645: 77. För de 5 första åren saknas uppgifter rörande utgifter och inkomster.

Väckelsebud.

En genomgripande väckelse har under böneveckan utbrutit i byarna Brännland och Vitvattnet och börjat sträcka sig även till andra byar inom Bjurholm och Nordmalings socknar.

Predikant And. Bergfors samt en ung man, som underhållits av de medel, som predikant L. A. Holmström erhållit för evangelistverksamheten inom Västerbottens distrikt, ha under förra hälften av januari arbetat däruppe.

Inom Brunskog, Värmland, har en och annan kommit till Herren de två sista veckorna och man hoppas att flera skola komma.

Bed för missionen!

Kvartalsmöte,

anordnat av Svenska Missionsförbundet, hölls i Ljungby den 11—13 januari under stort tillopp av deltagare både från köpingen och dess omnejd. Såsom talare tjänade missionsförest. J. Nyrén, missionssekret. Axel Andersson, missionär Tännkvist, evangelist J. Roth och pastor O. Mellblom.

Förkunnelsen genom de olika talarne formade sig till en allsidig framställning av Guds frälsning och det krav denna frälsning ställer på det kristna livet i hem och samhälle.

Synnerligen rannsakande blev första kvälens framställning av Jesu tal om de sociala orättvisorna i samhället och den dom, som han uttalar över dem, som närmast bära ansvaret därför.

Andra dagens mest framträdande ämne blev faran av att förlora Jesus i hem- och kyrkolivet. Mäktigt betonades, huru detta kan ske, men även huru han kan återfinnas, just där han förlorats.

Ämnet om barnen och missionen blev en lämplig anslutning till dagens text och betonades därvid, huru nödvändigt det är att intressera barnen för missionen.

Vid tredje dagens möte behandlades bönelivet i det fördolda och i församlingen samt den oryggliga grundval, på vilken syndarens frälsning vilar.

Mötet fick även glädjas över, att flera syndare började bygga sin frälsning på denna grundval.

Sent skall mötet med dess rika välsignelse glömmas.

Skulden betald.

Östhammars Mfg är nu skuldfri. Vid dess 47:de årsmöte, som hölls söndagen den 12 jan., kunde församlingen glädjas över, att den å missionshuset återstående skulden, 5,000 kr., var betald. Huset ombyggdes år 1912 för en kostnad av närmare 25,000 kr. Nu står det skuldfritt till församlingens stora glädje och tacksamhet till Gud för hans nåd och välsignelse. Av Herren är det skett, Honom allena tillkommer äran!

Det gångna årets räkenskaper balansera på 11,000 kr. —g.

Karlsborgs Mfg hör nu också till de skuldfria.

Föreningen, som höll sitt årsmöte den 12 januari, hade därför vid detsamma stor anledning till glädje. Efter den korta tidsperioden av c:a 3 år kunde den se sin vackra

kyrkobyggnad med inredning, dekorerings och elektriskt ljus tillfullo betald med den ganska stora summan av 26,000 kr.

Föreningens styrelse anser sig därför uppkallad att till alla och envar, som bidragit till detta synnerligen vackra resultat, få uttala sitt varma och djupt kända tack.

Edv.

Bollnäs Mfg, som år 1914 d. 25 sept. kunde inviga sin nya kyrka, kan nu glädjas åt att ha den betald. Vid 1918 års början vilade å densamma en skuld på 25,000 kr.

Styrelsen beslöt göra en hemställan till de i ekonomiskt hänseende bättre lottade inom församlingen att söka avlyfta skulden. Denna anmaning upptogs överallt med sympati och resulterade i att 21,000 kr på kort tid hopbringades. Några utom församlingen intresserade vänner ha även bidragit. Detta är en Guds gåva till församlingens frigörelse från ekonomiskt beroende och förpliktar till ökad intensitet i det rent andliga arbetet.

Vi tacka Gud för hans omsorg om sitt verk och människor för deras offervillighet att inom 5 år betala kyrkan.

Visingsö Mfg är nu också skuldfri, som synes av notis å annat ställe i dagens nr.

X.

Sven Hansson.

En hemgången veteran.

Sven Hansson.

Sven Hansson i Norrala har lagt sitt åldriga huvud till vila. Han hemförlovades den 10 d:s. Född 1832 — han var alltså 87 år gammal — har han i 60 år predikat evangelium.

Döden hade länge gått den blide och gudfruktige mannen förbi, och ålderdomens vanliga skröpligheter voro honom så gott som främmande.

Hans syn var icke försvagad, och med nästan ungdomlig spänstighet företog han ända till slutet långa vandringar till fots. På sensommaren förra året, då han för en särskild åkomma genomgick operation på Söderhamns lasarett, gick han den milslånga vägen både till och från lasarettet. Sent på hösten förlidet år gjorde han sin sista predikoresa i Hälsinglands Ansgariiförening.

I Hälsinglands Ansgariiförening har den nu hädangångne kämpen nedlagt det väsentligaste av sin livsgärning som ett Herrens vittne. »För oklara begrepp om läran» blev han 1878 »tillsvidare» skild från sin plats som resepredikant i Södra Hälsinglands Missionsförening, då han anställdes i den samma år bildade Hälsinglands Ansgariiförening. I dess tjänst kvarstod han till sin död eller i fyrtio år.

Sven Hansson var bland de sista på skansen av evangeli folkvittnen från de stora märkesåren i vårt lands kristliga liv. Brorson till den bekante himlaprinsen ägde han mycket av dennes barnafromma enfald och glada förtröstan till Gud. Han förde en stilla umgängelse, och vid hans minne låder ingen fläck. Sven Hanssons liv var som ett evangelium — vad örat hörde från hans talarstol fick ögat se i hans helgade och ljuvliga umgängelse.

Du blide och vördade gamle! Ej längre går du ibland oss, ej längre höres din klara och ljuvliga röst härnere. Du har gått till den rolighet, om vilken du så mycket predikat, till den Frälsare, som du så troget och länge tjänat. Hav tack för vad du under din långa levnad gav åt missionen av personlig kraft och aldrig svikande intresse! Du går till eftervärlden med minnet av en man, som för kommande tider skall stå som ett vackert och ljust föredöme i gudsfruktan och kristlig tro.

Välsignat vare ditt minne!

Predikantkåren.

P. Persson, Fu, har frånträtt sin plats som föreståndare och predikant i Nusnäs och Wike Mfg och kommer han att tillfälligtvis verka i Dalarnes Ansgariiförening.

O. F. Hallén, Skönvik, har antagit kallelse till Matfors och Töva med tillträde den 1 nästk. april.

Alfred Larsson, Karlstad, har vid predikobesök i Ämål råkat falla och bräckte därvid två revben samt erhöi skakning i hjärnan. Han ligger svårt sjuk.

Manfred Sjöberg, Fogdö, frånträder den 1 nästk. okt. sin plats som föreståndare och predikant i Fogdö Missionsförening.

J. A. Lindberg, Andreaskyrkan, Stockholm, fyllde 50 år den 28 jan.

Förre distriktsförest. *Fr. Säfström*, Vassen, fyllde 70 år den 28 jan.

Allmänna missionsnotiser.

Missionen och universiteten.

Reg.-pastorn, teol. d:r W. Lindeberg har erhållit förordnande som docent i missionshistoria vid Lunds universitet.

Metodistkyrkans årskonferens

kommer att hållas i Kristinehamn de första dagarna av augusti samt ledas av biskopen, teol. d:r John I. Nuelsen från Zürich, Schweits.

Metodistkyrkan i Japan

har för närvarande ett medlemsantal av 19,500 och 34,848 söndagsskolbarn. Detta innebär en ökning under senaste året av resp. 2,300 och 4,000.

Baptistsamfundet.

Pastorn i Stockholms första baptistförsamling, K. A. Modén, har mottagit förordnande som missions- och expeditionssekreterare i baptistsamfundet.

Finska Missionsförbundet jubilerar.

Med anledning av sitt förestående 30-årsjubileum har Finska Missionsförbundet genom sin sekreterare P. R. Wiitanen utsänt redögörelse för sin verksamhet.

Av denna framgår, att de anslutna församlingarnas antal är 69 (41 finska och 28 svenska) med en sammanlagd medlemssiffra av 2,236. Under sista året uppgick församlingarnas inkomstsiffra till 180,000 mark. Ungdomsförbundet består av 60 föreningar med ett medlemsantal av 2,200.

Arbetsfältet är indelat i tre finska och två svenska distrikt, som stå under ledning av distriktsföreståndare. Predikanternas antal belöper sig till 100. Med hänsyn till det stora behovet är det ett litet antal, varför också berättelsen innehåller en behjärtansvärd framställning om vikten av förökad antal arbetare i evangelium. Tvenne predikantskolor finnas, av vilka den svenska öppnades 1917. De båda tidningarna Evangeliskt Veckoblad och Suomen Viikkolehti äro organisationens organ. Sedan 1890 bedrivs mission i Kina och sedan 1898 på Himalaja och har för dessa missioner utsänts 26 missionärer. Resultatet därav has visat sig i uppkomsten av flera blomstrande församlingar och en lovande skolverksamhet.

Så långt ur berättelsen. Finska Missionsförbundet är till sin grundprincip och författning av samma karaktär som Svenska Missionsförbundet.